

Nelze tedy již podle § 1, odst. 5 zák. č. 1 ex 1888 kutby na vyhrazené nerosty pokládati za podniky podrobené úrazové povinnosti pojistné podle tohoto zákona. Leč i kdyby bylo lze vykládati výraz »Bergwerke« v § 1, odst. 5 uvedeného zákona v užším smyslu, vylučujícím díla kutná, jak myslí naříkané rozhodnutí, nebylo by lze nalézt v 1. a 3. odst. § 1 zák. toho žádného ustanovení, podle nichž by práce kutací jako takové podléhaly úrazové povinnosti pojistné dle tohoto zákona.

Naříkané rozhodnutí nemá tedy opory v zákoně a slušelo je proto podle § 7 zák. c ss. zrušiti.

Č. 1153.

Horní právo: * V ochranném území nelze nabýti práv kutacích, a to ani podmíněčně pro případ, že ochranné území bude zrušeno nebo omezeno.

(Nález ze dne 31. ledna 1922 č. 1265.)

Věc: Dr. Klement M.-W., majitel panství v K. (adv. Dr. Václav Šolc z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze (min. r. Jar. Máslo) stran zamítnutí ohlášení kuteb.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem revírního báňského úřadu v Karlových Varech z — bylo vysloveno, že se nepotvrzují výhradné kutby ohlášené st-íem v r. 1918 podmíněčně v obvodě ochranného území kynžvartských léčivých pramenů. poněvadž ohlášení takové jest v odporu s povinností uloženou výhradnému kutěři podle § 174 ob. zák. horn. Rekurs podaný do tohoto výměru báňské hejtmanství v Praze nař. rozhodnutím zamítlo v podstatě z důvodu, že nehledí-li se ani k nedostatku legitimace st-lovy k návrhu na zrušení neb omezení ochranného území stanoveného z veřejných zřetelů, není podmíněčná přihláška výhradých kuteb v ochranném území podle ob. zák. horního vůbec přípustna.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Zástupce stížnosti přednesl při veřejném ústním líčení námitky formálního rázu, jež nejsou obsaženy v písemné stížnosti. Poněvadž nelze stížné body, jež dlužno ve smyslu § 18 zák. o ss. uvést v písemné stížnosti, při veřejném ústním líčení rozšiřovati, nemohl nss k námitkám předneseným teprve při veřejném ústním líčení hleděti, a to tím méně, ježto formální nedostatky, k nimž zástupce stížnosti poukazoval, nenáleží k oněm podstatným vadám řízení, k nimž soud jest povinen hleděti podle § 6 zák. o ss. z povinnosti úřední. Neboť procesní postup, který zástupce stížnosti označuje za vadný, záleží pouze v tom, že výmaz záznamu výhradných kutišť st-íem podmíněčně ohlášených se stal ex offio bez podnětu strany, a dále, že žal. úřad potvrdil rozhodnutí první stolice ze zcela jiných důvodů, než o které je opřela první stolice.

V meritu přiklonil se nss ke stanovisku hájenému žal. úřadem.

Spor soustřeďuje se v otázce, poskytuje-li obecný zákon horní právní nárok na záznam výhradných kuteb s prioritou od záznamu i pro území, jež jest kryto ochranným pásem. Aby bylo lze odpověděti na tuto otázku, jest nutno si uvědomiti, jaká jest právní podstata výhradné kutby. Právo výhradné kutby jest podle ob. zákona horního determinováno ve dvojím

směru: především svým předmětem, kterýmž může býti jen kutné pole podle §§ 22 a 23 aspoň současně povolené. Dále jest právo výhradné kutby určeno, co do svého obsahu v ten způsob, že jest podle § 174 nerozlučně spjata s kutací povinností.

Posuzuje-li se spor s těchto hledisek, nutno uznati, že chybí v daném případě již způsobilý předmět práva výhradné kutby, neboť jest nesporno, že kutiska st-lem ohlášená spadají jak kutným svým dílem, tak kutným znamením do území, jež jest pokryto ochranným pásem pramenů mariánsko-lázeňských. Za kutiska nelze však považovati místa, jež jsou podle §§ 17 a 18 ob. zák. horn. vůbec z kutání vyňata (»Ausgenommene Plätze«). Pak není tu ovšem také ani virtuální možnosti vyhověti povinností pojmově spojeným s právem výhradného kutiska. Právo, které stížnost snaží se sestrojiti, není tedy dle svého obsahu právem výhradné kutby dle § 22 ob. zák. horn., nýbrž jakýmsi právem čekatelským na kutiště, které snad teprve v budoucnosti vznikne. Takovéto právo čekatelské však zákonu hornímu vůbec není známo.

Otázkou legitimace st-lovy k návrhu na zrušení neb omezení ochranného území netřeba se vůbec zabývati, neboť otázka ta není na sprcu, když stížnost ani netvrdí, že by st-l návrh takový byl učinil, a také žal. úřad zabýval se otázkou touto jen potud, že hledal v popření legitimace st-lovy k návrhu na obmezení ochranného pásma oporu pro svůj právní názor, že nabytí výhradných kutišť v území chráněném ochranným pásem jest nepřípustno.

Poněvadž tedy stížnost není odůvodněna, slušelo ji zamítnouti.

Č. 1154.

Zabírání bytů: * Zmocnění udělené zemskou politickou správou obci k opatřením dle byt. zákona může býti bráno v odpor opravnými prostředky toliko obcí, nikoli stranou.

(Nález ze dne 31. ledna 1922 č. 1376.)

Věc: František K. v H. a Dr. Frant. V. v P. proti okresní správě politické v Rokycanech stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje dílem pro nezákonnost, dílem pro vady řízení.

Důvody: Bytová komise v H. zabrala v domě Františka K. č. p. — v H. byt o dvou místnostech. V důvodech usnesení se praví, že zábor děje se podle ustanovení § 8 č. 1 až 5 byt. zák. proto, poněvadž 1. zabíraný byt je prázdný po 3 měsíce, 2. majitel domu má dostatečný byt, 3. každým rokem 3 místnosti ve svém domě pronajímá letním hostům, a poněvadž 4. zabírané místnosti nebyly bytové komisi nabídnuty k pronajmutí.

Odporu nebylo vyhověno rozhodnutím okresní politické správy v Rokycanech z —. Poukazuje se v něm na důvody I. stolice. O stížnosti čelící proti rozhodnutí osp uvážil nss toto:

Nss-u bylo v prvé řadě reagovati na námitku stížnosti, že v H. není zákonných podmínek pro zabírání bytů, poněvadž tam není bytové nouze.

St-l touto námitkou popírá předpoklady, za nichž zemský politický úřad dle § 1 byt. zák. může obcím udělití zmocnění, aby provedly opatření podle bytového zákona.